

Υπεραγία Θεοτόκε φώτισόν μοι το σκότος

ΘΕΜΑ: “Άνθρωποι που το μάτι σου δεν τους πιάνει” : Αγία Μαρία η Σκομπτσόβα

Χαίρετε! Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε.

Είμαι πολύ χαρούμενος που βρίσκομαι σήμερα μαζί σας!

Αρχικά, να ευχαριστήσουμε από τη πλευρά μου την Παναγία μας για την όμορφη αυτή ευκαιρία που μας δίνει να ανταμώνουμε εν ειρήνη. Δεν είναι πράγματα δεδομένα αυτά...

Σε δεύτερο χρόνο να ευχαριστήσουμε τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη μας για την πρόσκληση και την φιλοξενία εδώ πέρα. Είναι μεγάλη η χαρά μας τόσο για την αγάπη όσο και για την εμπιστοσύνη που μας δείχνει και έτσι και εμείς από τη πλευρά μας όσο μπορούμε είμαστε στη διάθεση της Μητροπόλεως.

Να μεταφέρω τον Χαιρετισμό του Μητροπολίτη Σιδηροκάστρου κ.κ. Μακαρίου ο οποίος ήθελε πολύ να είναι σήμερα μαζί μας. Τον Γέροντα Χριστοφόρο, τους καλούς μας τους πατέρες. Την Μαρία την Ράντζου πρώτα για την φιλία της και έπειτα για την Οργάνωση και τη μέριμνα αυτής της Εκδήλωσης. Την Οργανωτική Επιτροπή.

Τους αγαπητούς ανθρώπους με τους οποίους μοιράζομαι αυτή τη στιγμή το τραπέζι αυτό, τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Αργολίδος κ.κ. Νεκτάριο, την Γερόντισσα Φιλοθέη ιδιαιτέρως, για την αγάπη της, την κ. Μελίτα την Αντωνιάδου.

Και τέλος όλους εσάς που κάνατε τον κόπο και είστε σήμερα εδώ πέρα και με την παρουσία σας ομορφαίνετε αυτή την ευκαιρία.

Να σας πω την αλήθεια μου, εγώ την Αγία αυτή δεν την ήξερα. Ίσως κάποια στιγμή να την είχε πάρει το αυτί μου -ό,τι υπάρχει μια Αγία η οποία τριγυρνούσε στις κακόφημες περιοχές του Παρισιού, για να κατηχεί και να στηρίζει κόσμο, πίνοντας και καπνίζοντας- αλλά ποτέ δεν είχα καθίσει να ψάξω το τί και το πώς...

Με πήρε που λέτε ο πατέρας Νύμφωνας τηλέφωνο και μου είπε: “Αδερφέ μου... Ετοιμάζουμε μια εκδήλωση για την Αγία Μαρία την Σκομπτσόβα... Και θα θέλαμε πολύ να συμμετέχεις και εσύ αδερφέ μου... Μην μας αρνηθείς...”.

“Βρε παπά” του είπα εγώ... “Τί να έρθω να πω εγώ για την Αγία; Εγώ δεν ξέρω καν ποια είναι...”.

“Να έρθεις αδερφέ μου... Σε παρακαλώ... Να έρθεις... Και θα την γνωρίσεις την Αγία...”.

Τέλοσπάντων, όπως καταλαβαίνετε, για να είμαι σήμερα εδώ τελικά με έπεισε...

Έτσι λοιπόν, άρχισα να ψάχνω για να μάθω για την Αγία... Πήγα και αγόρασα ό,τι βιβλία υπήρχανε και δεν υπήρχανε για αυτήν και άρχισα να τη διαβάζω...

Την γνώρισα.

Παρόλα αυτά, αποφάσισα να μην έρθω σήμερα εδώ και να σας μιλήσω για αυτήν.... Αλλά αποφάσισα να έρθω και να σας μιλήσω με αφορμή αυτήν...

Αποφάσισα να αφιερώσω τα επόμενα δέκα λεπτάκια, σε κάποιες σκέψεις οι οποίες μου ξεπήδησαν καθώς ασχολούμουν με την Αγία, αλλά και σε κάποια πρόσωπα τα οποία μου έφερε στο μυαλό ο βίος της και η ίδια...

Άνθρωποι που το μάτι σου δεν τους πιάνει...

Εμείς πάνω στο Σιδηρόκαστρο, έχουμε την ευλογία να έχουμε τον πατέρα Ευσέβιο τον Βίττη. Αγάπησε το μέρος και το μέρος τον αγάπησε και αυτό. Για την ακρίβεια τον παπα-Ευσέβιό μας τον τιμούμε ως Άγιο...

Ένα από τα πράγματα που συνήθιζε να λέει, είναι και το γεγονός ότι υπάρχουν άνθρωποι, άνθρωποι καθημερινοί, που περιμένουν δίπλα σου στη διάβαση να περάσουν το φανάρι που δεν είμαστε άξιοι ούτε τα πόδια τους να φιλήσουμε....

Θέλω λοιπόν σήμερα να σας πω για 3 τέτοιους ανθρώπους που γνώρισα όλα αυτά τα χρόνια που εργάζομαι κλινικά ως Ψυχολόγος...

1) Ο πρώτος, είναι ας πούμε ο Νίκος.

Όπως καταλαβαίνετε ονόματα και ιδιότητες είναι παραποιημένες για να μην μπορεί να γίνει ταύτιση...

Ο Νίκος, γέννημα θρέμμα της Θεσσαλονίκης εδώ πέρα, γεννήθηκε σε Εβραϊκή οικογένεια... Βαπτισμένος, καθώς η μάνα του ήταν Χριστιανή, αλλά την Εκκλησία δεν την ξαναείδε για δεκαετίες στη ζωή του. Κάποια στιγμή, για

πλάκα θες, από καλαρότητα θες, ο Νίκος, αποφάσισε να πάει στο Άγιο Όρος. Και εκεί συγκλονίστηκε. Έπαθε που λέμε νταμπλά...

Και βγαίνοντας, το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να πάει να βρει πνευματικό... Έτσι του είπαν από μέσα...

Τί να κάνει, πού να πάει, πάει στην Αγία Σοφία την Εκκλησία -αυτή του ήρθε στο μυαλό- μπαίνει μέσα, ρωτάει αν έχει κανέναν παπά και του έρχεται ένας μοναχός, αρχιμανδρίτης -μάλλον όπως λέει ο ίδιος-.

“Παπά” του λέει, δεν έχω εξομολογηθεί ποτέ, να ήρθα να σου πω τι έχω κάνει...

Ο Νίκος, άνθρωπος της πιάτσας, άνθρωπος της νύχτας... Να το τονίσουμε αυτό...

Αρχίζει λέει, λέει, λέει....

Του λέει ο παπάς, αυτά πρέπει να τα κόψεις...

“Α.. Δεν μπορώ λέει ο Νίκος...”.

Τότε να φύγεις από εδώ του λέει ο παπάς... Δεν σου διαβάζω συγχωρητική ευχή...

Φεύγει ο Νίκος κλαίγοντας και μέσα στα νεύρα...

Έτσι όπως βγαίνει από την εκκλησία, τα παίρνει στο κρανίο και ξαναγυρνάει πίσω στην Εκκλησία...

““Όχι ρε”, λέει στο παπά... “Χάλια είμαι αλλά από την Εκκλησία μέσα δε φεύγω... Θα με εξομολογήσεις αλλιώς δεν το κουνάω ρούπι από εδώ...”.

Τότε ο παπάς του χαμογελάει και του λέει...

“Αγόρι μου... Και να μην ερχόσουν πίσω εσύ, θα ερχόμουν εγώ για να σε βρώ... Άκουσέ με... Εγώ είμαι μοναχός και άγαμος. Να πας να βρεις έναν έγγαμο Ιερέα να σε εξομολογεί...

“Πες μου που να πάω και θα πάω...”, είπε ο Νίκος...

Και τον έστειλε στον παπα-Γιώργη τον Κουγιουμτζόγλου. Στη Ροτόντα. Αυστηρός ο παπα-Γιώργης. Πατερικός ο παπα-Γιώργης. Και αγαπηθήκανε πολύ με το Νίκο. Και ο Νίκος, ό,τι πει ο παπα-Γιώργης του...

Θα τελειώσω εδώ την ιστορία του Νίκου, ελλείπει χρόνου, αν και έχει μια πολύ πιο συγκλονιστική τροπή... Σε μια ευκαιρία Σεβασμιότατε θέλω να σας αναφέρω και άλλα για αυτόν...

Ο λόγος που σας την αναφέρω είναι για να αναρωτηθούμε...

-----Πόσοι από μας θα γυρίζαμε όταν θα μας έδιωχνε ένας πνευματικός από την εξομολόγηση;

-----Πόσοι από μας, θα μέναμε στην Εκκλησία, λέγοντας ότι εμείς δεν φεύγουμε από εδώ ό,τι και αν γίνει;

-----Πόσοι από μας την επόμενη στιγμή, δε θα γυρνούσαμε στις αγορές και τις πλατείες κατηγορώντας τον παπά και την Εκκλησία και το πως φέρεται στους ανθρώπους;

-----Και τέλος, πόσοι από μας δε θα διώχναμε από κοντά μας τον Νίκο και κάθε Νίκο, ο οποίος είχε τον βίο που είχε;

Η ιστορία του Βασίλη

Ο Βασίλης ήρθε στο γραφείο μετά από ένα εγκεφαλικό. 65ρης. Ένας γίγαντας. Σκληρός Άνθρωπος. Ψημένος. Πολεμικές τέχνες. Σώματα ασφαλείας. Άνθρωπος της πιάτσας. Καβγάδες. Μπλεξίματα...

Ο Βασίλης δεν είχε σχέση με εκκλησίες... Είχε μια Αγία βέβαια γιαγιά... Την Μελανία...

Ο ίδιος, έβριζε την Παναγία από το πρωί ως το βράδυ....

Μου το λέει και κλαίει... Δε θα σας πω πως χαρακτηρίζει σήμερα τον εαυτό του για αυτό...

Όλο αυτό μέχρι τα 34...

Ένα βράδυ γυρνούσε με το αμάξι, κλασσικά μέσα στα νεύρα... Την ώρα λοιπόν που οδηγούσα, ακούω μια γυναικεία φωνή να μου λέει... “Γιατί με βρίζεις;”.

Συγκλονίστηκα. Άρχισαν α βαράω το κεφάλι μου στο τιμόνι... Να κλαίω και να φωνάζω συγγνώμη...

Δυο ώρες έτσι...

Και αποφάσισα να πάω να εξομολογηθώ...

Δεν ήξερα που να πάω. Λέω “Θα μπω στο Άγιο Όρος...”.

Γυρνάω σπίτι, λέω στη γυναίκα μου, «Μαρία φεύγω» πάω Άγιο Όρος... Κόκκαλο αυτή...

Με χίλιες δυο δυσκολίες, ξεκινάω μόνος, χωρίς να ξέρω τίποτα, τις επόμενες ώρες, πάω Ουρανούπολη, βρίσκω ένα καράβι, μπαίνω μέσα, και ρωτάω που να πάω να εξομολογηθώ... Μου λένε να πας στη Λαύρα... Στον παπα-Βασίλη...

Μη σας τα πολυλογώ, πάω εκεί... Τον βρίσκω. Και εξομολογούμαι και κλάω, κλαίω και εξομολογούμαι...

Ένα πράγμα μου είπε μεταξύ των άλλων, Εκκλησιασμού, Εξομολόγησης, Θείας Κοινωνίας.... Να λέω τους Χαιρετισμο στη Παναγία. Και από τότε Δεν έχω σταματήσει....

Πάω μπροστά στην εικόνα της και της λέω "Αγάπη μου... Βασίλισσά μου..." Εγώ δεν ξέρω πολλά... Τους Χαιρετισμούς τους λέω όσες πιο πολλές φορές μπορώ μέσα στη μέρα... Γιατί μου είχε πει ο παπα-Βασίλης: "Όταν η Παναγία ακούει τους Χαιρετισμούς πολύ χαίρεται... Και αν η Παναγία χαίρεται, θα αφήσει εμένα να στεναχωριέμαι;"

"Όταν έπαθα το εγκεφαλικό, αυτό που έκανα, το τελευταίο που θυμάμαι ήταν να λέω τους Χαιρετισμούς...

Αυτός είναι ο Βασίλης.

Ο χοντράνθρωπος. Ο βρομόστομος. Ο Οποίος τα τελευταία 30 χρόνια δεν έχει σταματήσει να λέει τους Χαιρετισμούς της Παναγίας. Δεκάδες χιλιάδες φορές...

Ποιος από μας, αντέχει ανθρώπους σαν το Βασίλη;

Ποιος από μας, μπορεί να δει, να προβλέψει την εξέλιξη ενός ανθρώπου τέτοιου;

Ποιος από μας δεν θα τον είχε καταδικάσεις προ πολλού;

Ποιος από μας θα μπορούσε να φανταστεί αυτή τη ζώσ σχέση με την Παναγία που έχει ο Βασίλης;

Ο Βασίλης ο Καρράς

Και θέλω να σας πω και μια Τρίτη ιστορία. Για έναν άλλον Βασίλη.

Για έναν Βασίλη που όλοι τον ξέρετε...

Τον Βασίλη τον Καρρά... Τον τραγουδιστή. Έλεγαν, ότι πάντοτε όταν πήγαινε να τραγουδίσει, τον περίμενε ένα μπουκάλι Chivas...

“Ήταν μόλις είχε κοιμηθεί νομίζω στις διακοπές των Χριστουγέννων.

Την πρώτη Δευτέρα που άνοιξα το γραφείο, είχα ραντεβού με την Άννα. Με την Άννα κάναμε συνεδρίες για καιρό. Γνωριζόμαστε πολύ καλά...

Λευτέρη μου λέει, θέλω να σου πω...

Πες μου της λέω και εγώ...

Η Άννα γύρω στα 40...

“Ξέρεις ότι ο αδερφός μου κοιμήθηκε από καρκίνο στο κεφάλι στα 18”.

Ναι της λέω...

Εγώ τότε ήμουν 16 χρονών.

Ναι της ξανα-λέω...

Ο καρκίνος εμφανίστηκε 2 χρόνια πιο πριν. Τότε που ξεκινήσαμε τα πήγαινε έλα στην Αγγλία για τις θεραapiες... Όταν ο αδερφός μου ήταν 16.

Ναι καλέ τις λέω... Μου τα έχεις πει αυτά...

Αυτά στα έχω πει... Αυτό που δεν σου έχω πει είναι πως εμείς τότε Λευτέρη δεν είχαμε την οικονομική δυνατότητα για τίποτα από όλα αυτά. Και ήμασταν σε μεγάλη απελπισία...

Μέχρι που μια μέρα χτυπάει το τηλέφωνο σπίτι μας...

“Έλα”, ακούστηκε μια βαριά φωνή... “Είμαι ο Βασίλης ο Καρράς... Το παιδί, θα πάει στην Αγγλία... Θα αναλάβω τα πάντα εγώ... Αλλά μην τολμήσετε να το πείτε πουθενά όλο αυτό μέχρι να πεθάνω...”.

Και για δύο χρόνια Λευτέρη, τα νοσηλεία, τους γιατρούς, τα πήγαινε έλα τα αεροπορικά -όλα- τα κάλυπτε ο Βασίλης ο Καρράς...

Και τώρα που κοιμήθηκε είσαι ο πρώτος άνθρωπος που του το λέω....

Αυτός είναι ο μεγάλος, ο Βασίλης ο Καρράς. Αιωνία του η μνήμη...

Ποιος από μας, θα τον φανταζότανε; Ποιος από μας, θα σκεφτότανε ότι ένας τέτοιος άνθρωπος, το Ευαγγέλιο το εφάρμοζε στην πράξη; Ποιος;

Η Αγία Μαρία

Γιατί σας είπα αυτές τις τρεις ιστορίες και τί σχέση έχουνε με την Αγία Μαρία την Σκομπτσόβα;

Σας είπα τις τρεις αυτές ιστορίες, γιατί πιστεύω ότι η Αγία μας, η Αγία Μαρία η Σκομπσόβα, έκανε ακριβώς αυτό...

Μπροούσε να καταναοήσει, μπορούσε να διακρίνει αυτή τη θεολογία του δρόμου,.

Η Αγία Μαρία, έκανε κατάβαση, μέσα στη πιάτσα, έριχνε τον εαυτό της για να μπορέσει να στηρίξει, να κατηχήσει και να ανυψώσει Χάριτι Θεού ανθρώπους σαν και αυτούς....

Γιατί έβλεπε μέσα τους μια δυναμική, μια δυναμική για Αγιότητα, που εμείς, λόγω της παχύτητας της ύπαρξής μας δεν μπορούμε καν να υποψιαστούμε....

Ανθρώπους που το μάτι σου δεν τους πιάνει, τους έπιανε το μάτι της Αγίας.

Και ευτυχώς...

Γιατί από τη μία χάρισε αγωνιστές μέσα στην Εκκλησία και από την άλλη, χάραξε δρόμους που μας προτρέπει μέχρι σήμερα να ακολουθήσουμε και εμείς.

Σας ευχαριστώ.